Lietas arhīva Nr. 1-0131-18/6
ECLI:LV:RIRT:2018:0326.1A33028317.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2018.gada 5.aprīlī

Rīgas rajona tiesas tiesnese K.Evertovska,
piedaloties sūdzības iesniedzējam /pers. A/, Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja pārstāvim /pers. B/,
izskatīja atklātā tiesas sēdē /pers. A/, personas kods /personas kods/, (turpmāk – Sūdzības iesniedzējs) sūdzību par Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja (turpmāk – Iestāde) 2017.gada 15.novembra lēmumu Nr.PG017378/1.

Aprakstošā daļa

2017.gada 8.oktobrī plkst.02.55 VP VRP KPB Patruļpolicijas nodaļas patruļdienesta rotas kārtībnieks sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PG017378 par to, ka 2017.gada 8.oktobrī plkst.02.50, Amatas novada Drabešu pagastā, apdzīvotā vietā Ieriķi, pa ceļu Rīga – Veclaicene 72.km virzienā uz Rīgu, /pers. A/ vadīja transportlīdzekli Ford Focus, ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/, ar ātrumu 76 km/h, pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h. Ātrums fiksēts ar mērierīci Stalker Dual DSR, Nr.DE007380, mērījuma pieļaujamā kļūda +/- 3 km/h. Ātrums pārkāpts par 23 km/h.

Atbildība par minēto pārkāpumu paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{8}panta astotajā daļā un /pers. A/ piemērots naudas sods 80 *euro* apmērā.

No ieraksta administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PG017378 (turpmāk – sākotnējais lēmums) redzams, ka Sūdzības iesniedzējs ar to ir iepazinies un parakstījis (lietas 1.sējuma 7.lapa).

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, Sūdzības iesniedzējs to apstrīdēja Iestādē (lietas 1.sējuma 9.lapa).

Ar Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja 2017.gada 15.novembra lēmumu Nr.PG017378/1 (turpmāk – Lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts (lietas 1.sējuma 1.-5.lapa).

Par Lēmumu Sūdzības iesniedzējs tiesā iesniedza sūdzību, lūdzot to atcelt turpmāk norādīto iemeslu dēļ.

Braukšanas ātrums fiksēts vietā, kur to aizliedz Valsts Policijas 2010.gada 22.februāra noteikumu Nr. 5 101.punkts, kas nosaka, ka aizliegts transporta līdzekļa braukšanas ātrumu kontrolēt ceļa posmā, kur radara darbības zonā tuvu viena aiz otras uzstādītas dažādu maksimālā braukšanas ātruma ierobežojuma ceļa zīmes, apdzīvotas vietas sākumā un apdzīvotas vietas beigās, ja radara darbības zonā atrodas ceļa zīmes apdzīvotas vietas sākums vai apdzīvotas vietas beigas, ceļa remonta darbu veikšanas vietas.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka saskatāmas būtiskas pretrunas /pers. G/ paskaidrojumā, kur tiek apgalvots, ka Ford Focus ātrums fiksēts kā stabils 76 km/h, un tad tiek apgalvots, ka tas sākotnēji ir 85 km/h, bet pēc brīža auto jau atpakaļskata spogulī apstājies, vēlāk jau lēnām brauc. Neatbilst patiesībai apgalvojums, ka tālumā 150-170 m pirms policijas auto apgriešanās un redzama ceļa zīme apdzīvotas vietas sākums. Apskatot vietu dabā, zīme „Apdzīvotas vietas sākums" atrodas aiz nepārredzama ceļa līkuma apmēram 150 m no zīmes. Šajā laikā kustībā esošs transportlīdzeklis uz mitra asfalta veic vismaz 70 m līdz apgriešanās brīdim. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka neatbilst apgalvojums, ka ātrums fiksēts taisnā ceļa posmā, jo taisns ceļa posms sākās tikai apmēram 100 m pirms ceļa zīmes „Apdzīvotas vietas sākums", t.i. vismaz 100 m tālāk. Ņemot vērā iepriekš minēto līdz atcelt Iestādes lēmumu.

Tiesas sēdē Sūdzības iesniedzējs sūdzību uzturēja un norādīja, ka neatzīst savu vainu. Neatzīst protokolā norādīto braukšanas ātrumu apdzīvotā vietā, uzskata, ka norādītais ātrums fiksēts ārpus apdzīvotas vietas. Neviens nespēj uzrādīt materiālu, kurā ir redzams, no kuras vietas ir fiksēts braukšanas ātrums. Braukšanas ātrums ir fiksēts nesaprotamā vietā un sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tas ir ārpus apdzīvotas vietas. Paskaidroja, ka apstājās tikai tad, kad policijas automašīnai iedegās zilās bākugunis. No krustojuma, kurā policijas mašīna apgriezās, līdz apdzīvotas vietas sākumam ir 50 m, pats esot bijis tajā vietā un izmērījis. Varot pēc fizikas likumiem aprēķināt braukšanas ātrumu. Policijas darbinieki nobrauca 13 m/s. Ja braucot ar ātrumu 76 km/h, tad nobrauc 21 m/s, līdz ar to izrēķinot sanāk, ka ir nobraukti 50 m. Vēlas vērst uzmanību, ka sekundes laikā mašīnas mērījums un bremzēšanas ceļš samazinājās par 10 km/h, pie tāda ātruma nav tehniski iespējams uz mitra asfalta nobremzēt un bremzēšanas ceļš ir vismaz 40 m. Nakts laikā viss izskatās savādāk un nevar novērtēt ne distanci, ne braukšanas ātrumu. Pirms nebija iebraucis apdzīvotā vietā, ieraudzīja, ka ieslēdzas zilās bākugunis, kas arī ir norādīts policijas protokolā, ka bākugunis tika ieslēgtas pirms pagrieziena. Norādīja uz to, ka videomateriāls nav saprotams, jo tas ir sliktas kvalitātes. Ņemot vērā videomateriāla kvalitāti, neesot skaidrs, kur īsti atradās automobilis. Nezinot, vai Iestādes pārstāvja iesniegtās notikuma vietas fotogrāfijas var attiecināt uz pašu lietu. Norādīja, ka lietas materiālos esošais dienesta ziņojums pierāda to, ka policijas automašīnas bākugunis tika ieslēgtas pirms līkuma, nezinot kur tajā brīdī atrodas automobilis, un ka policijai nav bijusi droša pārliecība par automobiļa atrašanās vietu. Pieļauj, ka policijas ekipāža kļūdaini ir pieņēmusi, ka ātrums ir pārsniegts, nezinot, kur precīzi atrodas pilsētas zīme. Nepiekrīt vietai, kurā fiksēts ātrums, jo pēc videoieraksta to nevar identificēt un policijas darbības neatbilst Valsts policijas noteikumiem Nr.5. Norādīja, ka mērījumi tiek veikti pretēji Valsts policijas noteikumiem Nr.5, tas liecina, par to, ka policijas darbinieki nav kompetenti, jo mašīnu apturēja dzīvībai bīstamā vietā. Kā arī policijas darbinieki atradās diennakts tumšajā laikā uz braucamās ceļa daļas bez atstarojošiem formas tērpiem.

Tiesas sēdē Iestādes pārstāvis sūdzību uzskatīja par nepamatotu un norādīja, ka Valsts policijas darbinieki nedrīkst fiksēt ātrumu, kas atrodas apdzīvotas vietas sākumā un apdzīvotas vietas beigās, ja radara darbības zonā tiek ietverta apdzīvotas vietas sākuma vai beigu zīme. Norādīja, ka policijas darbinieki nav pārkāpuši Valsts policijas noteikumus Nr.5, jo radara darbības zonā šīs ceļa zīmes neatradās. Uzskata, ka Sūdzības iesniedzējs ir iebraucis apdzīvotas vietas sākuma darbības zonā. Vērsa uzmanību uz to, ka ceļš ik pēc 100 m ir sadalīts ar ceļa zīmes stabiņiem, kuriem ir atstarojošie elementi. Videomateriālā ir redzams, ka ir zīme Nr.520 "Apdzīvotas vietas beigas" un šī ceļa zīme atrodas ceļa labajā pusē, savukārt, iebraucot no otras

puses, apdzīvotas vietas sākuma zīme atrodas kreisajā ceļa pusē, bet šī zīme nav redzama tādu apstākļu dēļ, ka atstarojošie elementi ir vērsti uz otru pusi, no kuras brauca sūdzības iesniedzējs, bet šī zīme ir vairāk aiz līkuma. Ātrums ir fiksēts brīdī, kad ceļa zīme neatradās radaru darbības zonā un viennozīmīgi var uzskatīt, ka sūdzības iesniedzējs tajā brīdī, kad viņam tika uzrādīta apsūdzība par ātruma pārkāpšanu, atradās apdzīvotas vietas sākuma darbības zonā. Vērsa uzmanību, ka zilās bākugunis nav iedegtas, jo tās ir labi pārredzamas no atstarojošiem elementiem. Vienlaicīgi ar ātrumu 76 km/h policijas darbinieki iededza zilās bākugunis, kā arī pagrieziens uz uzpildes staciju ir viegli pamanāms. Norādīja, ka videomateriālā ir viennozīmīgi redzams, ka Sūdzības iesniedzējs ātruma pārkāpšanas brīdī bija iebraucis vismaz 150 m ceļa zīmes apdzīvotas vietas darbības zonā, aiz līkuma, no kura nav redzams transportlīdzeklis un pati ceļa zīme. Policijas automašīna apgriezās uzreiz pie signālstabiņa. Skatoties videomateriālu no priekšējās kameras redzams, ka sākotnējais braukšanas ātrums sasniedza 85 km/h un šis ātrums parādījās tajā brīdī, kad Sūdzības iesniedzējs izbrauca no līkuma. Šajā gadījumā policijas darbinieki braucot izslēdza iespēju, ka ceļa zīme "Apdzīvotas vietas sākums" atrodas radara darbības zonā. Pēc ātruma samazināšanās varēja secināt, ka tajā brīdī, ka sūdzības iesniedzējs brauca ar atļauto ātrumu 90 km/h līdz ceļa zīmei "Apdzīvotas vietas sākums" uzsāka bremzēšanu jau būdams iebraucis minētās ceļa zīmes darbības zonā. Brīdī, kad tika uzrādīts sākotnējais braukšanas ātrums 85 km/h, pagāja mirklis, līdz ātrums samazinājās gandrīz par 10 km/h, kā arī šajā mirklī sūdzības iesniedzēja automašīna stingri satuvojās ar policijas automašīnu. No fotogrāfijām un videomateriāla var noteikt to attālumu, kāds bija no zīmes "Apdzīvotas vietas sākums" līdz brīdim, kad tika fiksēts apsūdzības ātrums 76 km/h. Uzskata, ka tieši ar videomateriālu un fotogrāfijām ir pierādīts, ka sūdzības iesniedzēja automašīna bija iebraukusi 150 m apdzīvotas vietas sākumā. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka viņa braukšanas ātrums ir fiksēts, viņam atrodoties ārpus apdzīvotas vietas, bet šajā gadījumā šo faktu izslēdz videomateriāls, kur redzams, ka aiz līkuma ceļa zīme apdzīvotas vietas sākums nav redzama. Sūdzības iesniedzēja ātrums 76 km/h ir fiksēts tajā brīdī, kad līdz Sūdzības iesniedzēja automašīnas samainīšanās ar policijas automašīnu brīdim palikusi 1,5-2 sekunde. Pa 1,5 sekundi nav iespējams nobraukt ceļa gabalu, kas ir garāks par ceļa policijas automašīnas atrašanās vietas fiksēšanas brīdi līdz ceļa zīmei apdzīvotas vietas sākums. Papildus norādīja, ka fiksētais braukšanas ātrums konkrēti parāda, kurā vietā atradās pārkāpēja automašīna un viennozīmīgi pēc esošā videomateriāla var pateikt, ka Sūdzības iesniedzēja automašīna atradās apdzīvotas vietas sākuma darbības zonā. Vērš uzmanību uz dienesta ziņojuma saturu, kur inspektore norādīja sarunu ar Sūdzības iesniedzēju, kurā Sūdzības iesniedzējs centās aprobežoties ar brīdinājuma izteikšanu. Iestāde uzskata, ka Sūdzības iesniedzējs ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības un nav pamata apšaubīt policijas darbinieku kompetenci. Lūdz sūdzību noraidīt, bet Iestādes lēmumu atstāt spēkā.

Motīvu daļa

Noklausījusies Sūdzības iesniedzēja un Iestādes pārstāvja paskaidrojumus tiesas sēdē, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, tiesa atzīst, ka Sūdzības iesniedzēja sūdzība par Lēmumu nav pamatota un tādēļ noraidāma.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6}panta septīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus:

1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums;

2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā;

3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu;

4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību;

5) kāds administratīvais sods piemērojams personai;

6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams;

7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Iepazīstoties ar sūdzību, noklausoties tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, tiesa atzīst, ka lietā nepastāv strīds par to, ka Sūdzības iesniedzējs vadīja transportlīdzekli administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā, bet strīds ir par to, vai Sūdzības iesniedzējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas APK 149.^{8} panta astoto daļu.

Latvijas APK 149.^{8} panta astotajā daļā paredzēta administratīvā atbildība par braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā, ja tas izdarīts vietā, kas apzīmēta ar 519. vai 555. ceļa zīmi "Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 533. ceļa zīmi "Dzīvojama zona".

Saskaņā ar Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr.279 "Ceļu satiksmes noteikumi" 101.punktu apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h, savukārt 102.punkts noteic, ka ceļa posmos, kur uzstādītas attiecīgas ceļa zīmes, transportlīdzekļi, ievērojot šo noteikumu 99.punktā minētos nosacījumus, drīkst braukt ar ātrumu, kas nepārsniedz ceļa zīmē norādīto ātrumu.

Latvijas APK 8.panta pirmā daļa nosaka, ka persona, kura ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 19.panta pirmo daļu ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Izvērtējot sūdzībā norādītos argumentus, pārbaudot Iestādes lēmuma pamatojumu, tiesa atzīst, ka Iestāde ir pareizi novērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Tiesa Iestādes pamatojumu atzīst par pareizu un pietiekamu, kā arī nekonstatē apstākļus, kas liktu apšaubīt Lēmumā izdarītos secinājumus, tāpēc saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu pievienojas Iestādes motivācijai un to neatkārto, papildus norādot savus apsvērumus.

Neskatoties uz to, ka Sūdzības iesniedzējs neatzīst savu vainu pārkāpuma izdarīšanā, tiesai nav pamata apšaubīt administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PG017378 norādītās ziņas. Tiesa atzīst, ka gan administratīvā pārkāpuma protokols, gan citi lietā esošie pierādījumi sastādīti pamatojoties uz ziņām par faktiem, ko policijas darbinieks ieguva, pildot savus tiešos darba pienākumus.

Lai gan policijas darbinieku liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi (*Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedums lietā AA13-05/5, 2005.gada 9.decembra spriedums lietā Nr.666-05/5*). Tiesa nav konstatējusi apstākļus, kas būtu par pamatu policijas darbiniekiem norādīt nepatiesas ziņas par Sūdzības iesniedzēju vai apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti.

Turklāt judikatūrā ir atzīts, ka tiesai jātulko šaubas par labu privātpersonai tikai tad, ja, novērtējot visus lietā esošos pierādījumus, tiesa nevar nonākt pie pārliecības par personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā (sk. Senāta 2007.gada 18.septembra spriedums lietā Nr. SKA-395/2007, Senāta 2007.gada 22.februāra spriedums lietā Nr. SKA-52/2007, Senāta 2007.gada 24.maija spriedums lietā Nr. SKA-219/2007, Senāta 2008.gada 13.novembra spriedums lietā Nr. SKA- 493/2008).

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka ātrums ir fiksēts, viņam atrodoties ārpus ceļa zīmes Nr.519 „Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonas. Uzskata, ka iestādes apgalvojumi ir pretrunīgi un nepatiesi, norāda, ka videomateriāls nav saprotams, jo tas ir sliktas kvalitātes un pēc tā nevar identificēt

pārkāpuma vietu.

Izvērtējot lietas materiāliem pievienotos videoierakstus un fotoattēlus, pretēji Sūdzības iesniedzēja norādītajam, tiesai nerodas šaubas, ka braukšanas ātrums 76 km/h norādītajai automašīnai ir fiksēts jau pēc iebraukšanas vietā, kas apzīmēta ar ceļa zīmi "Apdzīvotas vietas sākums". Tiesa atzīst, ka protokolā Nr.PG017378 norādītais atbilst lietā esošajiem videoierakstiem un starp šiem pierādījumiem nav konstatējamas pretrunas. Tiesa atzīst, ka Iestāde ir rūpīgi izvērtējusi minēto videoierakstu attiecināmību uz Sūdzības iesniedzēja transportlīdzekli, pilnībā piekrīt Iestādes novērtējumam un videoieraksta analīzei, t.sk., kopsakarībā ar amatpersonas dienesta ziņojumā un administratīvā pārkāpuma protokolā norādīto par pārkāpuma fiksēšanas laiku, vietu un citiem apstākļiem.

Tiesa atzīst par nepamatotu Sūdzības iesniedzēja argumentu, ka policijas amatpersonas konkrētajā gadījumā pārkāpušas Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumu Nr.5 "Dienesta pienākumu izpildes organizācija un kontrole sabiedriskās kārtības nodrošināšanas un satiksmes uzraudzības jomā", jo lietā netika konstatēti tādi apstākļi, kas norādītu uz minēto noteikumu pārkāpumu no policijas darbinieku puses un būtu pamats Lēmuma atcelšanai.

Līdz ar to sūdzībā norādītos argumentus un iesniedzēja tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus par nepatiesām ziņām amatpersonas ziņojumā, viedokli par pierādījumu esamības trūkumu un iespējamiem pārkāpumiem, apturot Iesniedzēja vadīto automašīnu, tiesa vērtē kā pretrunīgus un neatbilstošus citiem lietas materiālos esošajiem pierādījumiem, sniegtus nolūkā izvairīties no administratīvās atbildības un soda.

Tiesa ņem vērā tiesu praksē izteiktās atziņas, proti, to, ka publiskajās tiesībās darbojas publiskās ticamības princips, un policijas amatpersonu sastādītiem dokumentiem arī administratīvo pārkāpumu protokoliem, *a apriori* ir publiskā ticamība, un tos iespējams apšaubīt, iesniedzot pierādījumus, kas to apstiprina. Administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā fiksētas ziņas par izdarīto pārkāpumu un kuram ir pierādījumu nozīme lietā. Tas vērtējams kopsakarā ar citiem pierādījumiem lietā *(skat. Zemgales apgabaltiesas 2013.gada 3.jūnija spriedums lietā Nr.116008413, 106AA-0119/13-14)*. Tiesa atzīst, ka šajā lietā nav iesniegti tādi pierādījumi, kas būtu par pamatu apšaubīt policijas darbinieku sastādītajos dokumentos norādītās ziņas.

Tiesa norāda, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvības aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(sk. Senāta 2004.gada 23.novembra spriedumu lietā Nr.SKA-216/2004 8.punktu; 2005.gada 22.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-378/2005 12.punktu)*. Līdz ar to pārējos Sūdzības iesniedzēja argumentus tiesa nevērtē, jo tie tiesas ieskatā neietekmē lietas izskatīšanu pēc būtības.

Atbilstoši Latvijas APK 243.panta pirmās daļas noteikumiem, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar Latvijas APK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Vienīgi tiesa var noteikt, kuri pierādījumi ir nozīmīgi lietā būtisku faktu vai apstākļu noskaidrošanai. Tiesa var ņemt vērā arī, vai pierādījumi lietā ir pietiekami, kā arī vai citi pierādījumi nav lieki un nevajadzīgi apgrūtinoši lietas izskatīšanai. Tas vien, ka procesa dalībnieka un tiesas viedoklis par lietas izspriešanai nepieciešamajiem pierādījumiem atšķiras, nevar būt par pamatu secinājumam, ka tiesa nav pilnīgi, vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietā esošos pierādījums (*Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 24.maija sprieduma lietā Nr.SKA-219/2007 11.apakšpunkts*).

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka iestāde savā lēmumā ir atsaukusies un izvērtējusi visus lietā iegūtos pierādījumus un pamatoti secinājusi, ka Sūdzības iesniedzējs ir izdarījis Latvijas APK 149.^{8} panta astotajā daļā minēto administratīvo pārkāpumu.

Latvijas APK 32.pants noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Latvijas APK 149.^{8}panta astotās daļas sankcijā paredzēts tikai viens soda veids un apmērs, 80 *euro*. Līdz ar to tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā likumdevējs, nosakot konkrētu soda apmēru, jau ir izvērtējis pārkāpuma samērīgumu un ir izdarījis lietderības apsvērumus, tādējādi lietderības apsvērumi šajā gadījumā vairs nav jāizdara. Tiesa atzīst, ka Sūdzības iesniedzējam piemērotais naudas sods 80 *euro* ir atbilstošs minētajā pantā noteiktajai sankcijai.

Tāpat tiesa, iepazīstoties ar lietas materiāliem, nekonstatē procesuālo tiesību normu, kas regulē administratīvās pārkāpuma lietas lietvedību un izskatīšanas kārtību pārkāpumus, kas būtu par pamatu iestādes lēmuma atcelšanai.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka Iesniedzēja sūdzība un tajā minētie apgalvojumi nav pamatoti, līdz ar to sūdzība ir noraidāma, savukārt Iestādes 2017.gada 15.novembra lēmums Nr.PG017378/1 ir likumīgs, tāpēc atstājams spēkā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas APK 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{13}pantu, 289.^{18}panta pirmo daļu tiesa

nosprieda

Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja 2017.gada 15.novembra lēmumu Nr.PG017378/1 atstāt negrozītu, bet /pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā 10 (desmit) darba dienu laikā no sprieduma pieejamības dienas tiesas kancelejā, sūdzību iesniedzot Rīgas rajona tiesā.

Spriedums sastādīts 2018.gada 5.aprīlī un pieejams tiesas kancelejā 2018.gada 6.aprīlī.

Rīgas rajona tiesas tiesnese

K.Evertovska